

## ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ

ΈΝΑ παιδάκι τ'όχω, ένα μόνο...  
ἥλιου ἀκτῖνα, χαραυγῆς ματιά!  
ἄχ, καὶ τ' ἀφίνω, μὲ θανάτου πόνο,  
γιὰ νὰ βρεθῶ στὴ μαύρη ξενιτειά...

Ἡ δόλια μου καρδιά στὸ στῆθος τρέμει,  
καρδιά, ὅπου χωρίζει ἀπὸ τὸ παιδί—  
σὰ φύλλο ποῦ τὸ δέρνουν οἱ ἀνέμοι  
καὶ λές, στὴ γῆ θὰ πέσῃ ἀπ' τὸ κλαδί...

Εἶνε πικρά, παιδάκι μου, τὰ ξένα,  
κι' ὁ χωρισμὸς εἶνε πικρὸς πολὺ...  
μὰ ἡ ξένη γῆ, χωρὶς ἐσένα,  
διπλῇ πικράδα στ' ὄνομά της κλεῖ...

Γαλάζιε οὐρανέ μου, γῆ χρυσῇ,  
ποῦ τῆς καρδιάς μου νοιώθετε τὸν κτύπο...  
γενοῦ πατέρας στὸ παιδί μου, ἐσύ,  
καὶ σὺ μητέρα, ὅσαις μέραις λείπω...

Κι' ὅσα παιδάκια, τοῦ μπεμπέ μου φίλοι,  
ποῦ σὰν πουλάκια παίζουν κι' ἀγαποῦν,  
τὰ ροδιὰ μπροστά του ἀνοίγουν χεῖλη,  
μπαμπᾶ, μπαμπᾶ ποτέ τους νὰ μὴν ποῦν!

Γιατ' ἂν φανῇ ένα δάκρυ του στὸ μάτι,  
γιατ' ἂν κοπῇ στὸ στόμα του ἡ μιλιὰ...

.....  
Παιδί μου, ἔχε γειά, καὶ σὲ κομμάτι  
θὰ σ' ἔχω στὴ θερμὴ μου ἀγκαλιά!...

(Ἀπὸ τοῦ ἀτμοπλοίου ἀποπλέοντες  
ἐκ Πειραιῶς 18 μαρτίου 1890)

Δ. ΚΟΚΚΟΣ